

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Baran
Protokolant:	protokolant Małgorzata Szmit

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (**Niemcy**)

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w W.**

o zapłatę

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) (Niemcy) kwotę 152.876,31 zł (sto pięćdziesiąt dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt sześć złotych i 31/100) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 12.997,22 zł od dnia 19 października 2009r. do dnia zapłaty;
- 23.819,12 zł od dnia 24 października 2009r. do dnia zapłaty;
- 13.928,70 zł od dnia 27 października 2009r. do dnia zapłaty;
- 22.321,64 zł od dnia 3 listopada 2009r. do dnia zapłaty;
- 19.008,68 zł od dnia 16 listopada 2009r. do dnia zapłaty;
- 16.883,95 zł od dnia 23 listopada 2009r. do dnia zapłaty;
- 16.328,09 zł od dnia 7 grudnia 2009r. do dnia zapłaty;
- 2.135,37 zł od dnia 28 grudnia 2009r. do dnia zapłaty;
- 58,56 zł od dnia 30 stycznia 2010r. do dnia zapłaty;
- 1.122,40 zł od dnia 30 stycznia 2010r. do dnia zapłaty;
- 5.467,86 zł od dnia 8 lutego 2010r. do dnia zapłaty;
- 10.854,36 zł od dnia 8 lutego 2010r. do dnia zapłaty;

- 6.606,01 zł od dnia 31 marca 2010r. do dnia zapłaty;

- 1.344,35 zł od dnia 31 marca 2010r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) (Niemcy) kwotę 11 261 zł (jedenaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt **XX GC 1233/14**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19.10.2012r. powód (...) z siedzibą w D. (Niemczech) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 152.876,31 zł z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 12.997,22 zł od dnia 19 października 2009r. do dnia zapłaty;

- 23.819,12 zł od dnia 24 października 2009r. do dnia zapłaty;

- 13.928,70 zł od dnia 27 października 2009r. do dnia zapłaty;

- 22.321,64 zł od dnia 3 listopada 2009r. do dnia zapłaty;

- 19.008,68 zł od dnia 16 listopada 2009r. do dnia zapłaty;

- 16.883,95 zł od dnia 23 listopada 2009r. do dnia zapłaty;

- 16.328,09 zł od dnia 7 grudnia 2009r. do dnia zapłaty;

- 2.135,37 zł od dnia 28 grudnia 2009r. do dnia zapłaty;

- 58,56 zł od dnia 30 stycznia 2010r. do dnia zapłaty;

- 1.122,40 zł od dnia 30 stycznia 2010r. do dnia zapłaty;

- 5.467,86 zł od dnia 8 lutego 2010r. do dnia zapłaty;

- 10.854,36 zł od dnia 8 lutego 2010r. do dnia zapłaty;

- 6.606,01 zł od dnia 31 marca 2010r. do dnia zapłaty;

- 1.344,35 zł od dnia 31 marca 2010r. do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Powód wskazał, że strona pozwana uznała dług w pełnej wysokości w dniu 17.03.2011r. (pozew k. 4 – 11, pismo procesowe k. 98).

Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości i w dniu 19 grudnia 2012 roku w postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygn. akt XX GNe 1059/12 wydał nakaz zapłaty (nakaz k. 103).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia wszystkich dochodzonych pozwem kwot. Zakwestionował okoliczność dostarczenia materiałów fotograficznych, okoliczność związania stron jakąkolwiek umową. Podniósł również, że umowa została przez powoda wykonana w sposób prawidłowy. Podniósł również, że

powód nie wykazał wysokości ceny za jaką miał być wykonany przedmiot umowy. Zakwestionował, aby uznał dług dochodzony niniejszym pozwem (sprzeciw k. 108 – 110).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że nie można uznać, że roszczenia zgłoszone w toku postępowania uległy przedawnieniu, albowiem pozwana spółka uznała dług, co na podstawie art. 123 § 1 pkt 2 k.c. spowodowało przerwanie biegu przedawnienia (pismo procesowe k. 151 – 155).

Na rozprawie w dniu 2 czerwca 2015 roku powód podtrzymał żądanie pozwu (protokół rozprawy k. 300, k. 305).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamawiała u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne, części zamienne oraz usługi serwisowe. Zamówienia były zawsze składane w formie pisemnej za pośrednictwem poczty elektronicznej. W imieniu pozwanego zamówienia na towar składali M. K. – dyrektor produkcji oraz H. K. (1). W zakresie świadczonych usług serwisu gwarancyjnego pozwany potwierdzał wykonanie usług wypełniając karetkę serwisową, na podstawie, której powód wystawiał fakturę.

Dowód: zeznania świadków A. G. k. 274 – 275, k. 278, B. Z. k. 275 – 276. k. 278.

W dniu 19 sierpnia 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczyła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówione materiały fotograficzne, za co obciążyła pozwaną spółkę fakturą VAT nr (...) z dnia 18.08.2009r. opiewającą na kwotę 19.370,81 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 17.10.2009r. W wyniku rozliczeń między stronami pozwanemu do zapłaty pozostała kwota 12.997,22 zł. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 48 – 49, list przewozowy k. 50, zapotrzebowanie k. 156.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 24 sierpnia 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.819,12 zł z tytułu sprzedaży materiałów fotograficznych z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 23.10.2009r.

Dowód: faktura k. 51, zapotrzebowanie k. 157 – 158.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 28 sierpnia 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27.08.2009r. na kwotę 13.928,70 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 26.10.2009r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 52, list przewozowy k. 53, zapotrzebowanie k. 159.

W dniu 27 sierpnia 2009 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłaciła za zakupione materiały fotograficzne (...) z siedzibą w D. (Niemczech) kwotę 14.000 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 160.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 2 września 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę

22.321,64 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 31.10.2009r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 54, list przewozowy k. 55, zapotrzebowanie k. 161 – 162.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 17 września 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16.09.2009r. na kwotę 19.008,68 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 15.11.2009r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 56, list przewozowy k. 57, zapotrzebowanie k. 163 – 164.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 23 września 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 22.09.2009r. na kwotę 16.883,95 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 21.11.2009r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 58, list przewozowy k. 59, zapotrzebowanie k. 165 – 166.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 7 października 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 07.10.2009r. na kwotę 16.328,09 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 06.12.2009r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 60, list przewozowy k. 61, zapotrzebowanie k. 167 – 168.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 28 października 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27.10.2009r. na kwotę 2.135,37 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 26.12.2009r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 58, list przewozowy k. 59, zapotrzebowanie k. 169.

W dniu 30.11.2009r. (...) z siedzibą w D. (Niemczech) wystawiła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) z tytułu sprzedaży materiałów fotograficznych opiewającą na kwotę 58,56 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 29.01.2010r.

Dowód: faktura k. 64.

W dniu 30.11.2009r. (...) z siedzibą w D. (Niemczech) wystawiła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) z tytułu dojazdu na trasie 290 km oraz wykonanej pracy opiewającą na kwotę 1.122,40 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 29.01.2010r.

Dowód: faktura k. 65.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 9 grudnia 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 08.12.2009r. na kwotę 5.467,86 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 06.02.2010r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 66, list przewozowy k. 67, zapotrzebowanie k. 170 – 171.

W dniu 9 grudnia 2009 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 09.12.2009r. na kwotę 10.854,36 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 07.02.2010r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 68, list przewozowy k. 69.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 29 stycznia 2010 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 29.01.2010r. na kwotę 1.344,35 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 30.03.2010r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 70, list przewozowy k. 71, zamówienie k. 177.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zamówiła u (...) z siedzibą w D. (Niemczech) materiały fotograficzne. W dniu 29 stycznia 2010 roku (...) z siedzibą w D. (Niemczech) dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. materiały fotograficzne i z tego tytułu wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.606,01 zł z 60 – dniowym terminem płatności upływającym w dniu 30.03.2010r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła odbiór materiałów fotograficznych na liście przewozowym.

Dowód: faktura k. 72, list przewozowy k. 73, zamówienie k. 178 – 179.

W dniu 16 marca 2011 roku doszło do spotkania przedstawicieli powoda A. S. (1) i B. G. z prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. L. D.. W trakcie spotkania okazano L. D. zestawienie zaległości (saldo zaległości). Bieżące zobowiązania pozwanej spółki wobec powoda zostały ustalone na kwotę 317.650,54 zł wraz z zaległymi odsetkami. L. D. potwierdziła wysokości należności za dostarczone do pozwanej spółki materiały fotograficzne. Strony ustaliły również zasady spłaty zadłużenia. Strona pozwana zobowiązała się spłacać należności w tygodniowych ratach w wysokości 13.000 zł, co dawało miesięczną ratę w wysokości około 50.000 zł. W dniu 17 marca 2011r. L. D. za pośrednictwem e – maila potwierdziła ustalenia poczynione na spotkaniu w dniu 16.03.2011r. Na dzień 5 lipca 2011r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wpłaciła na rachunek bankowy powoda kwotę 14.975,11 zł

Dowód: korespondencja e - mail k. 74 – 76, zeznania świadków A. S. (2) k. 300 – 301, k. 305, B. G. k. 301, k. 305.

W dniu 18 marca 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłaciła za zakupione materiały fotograficzne (...) z siedzibą w D. (Niemczech) kwotę 13.000 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 181.

W dniu 1 kwietnia 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłaciła za zakupione materiały fotograficzne (...) z siedzibą w D. (Niemczech) kwotę 13.000 zł.

Dowód: potwierdzenia przelewów k. 183 – 184.

W dniu 8 kwietnia 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłaciła za zakupione materiały fotograficzne (...) z siedzibą w D. (Niemczech) kwotę 4.763,14 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 186.

W dniu 9 maja 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłaciła za zakupione materiały fotograficzne (...) z siedzibą w D. (Niemczech) kwotę 10.186,43 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 188.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 16.11.2011r. (...) z siedzibą w D. (Niemczech) wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 191.369,73 zł wraz z odsetkami w wysokości 52.204,89 zł w terminie 7 dni.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 77 – 78.

Wezwaniami do zapłaty z dnia 06.08.2012r. oraz z dnia 03.10.2012r. (...) z siedzibą w D. (Niemczech) wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 152.876,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi w terminie 7 dni.

Dowód: przesądowe wezwanie do zapłaty k. 79 – 80, k. 84 – 85.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych powyżej kopii dokumentów, zeznań przesłuchanych w sprawie świadka oraz faktów stwierdzonych przez stronę powodową i potwierdzonych, jako zgodne z prawdą, przez stronę pozwaną w toku postępowania (art. 229 k.p.c. stanowi, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym). Okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie zostały potwierdzone środkami dowodowymi w postaci dokumentów załączonych do akt sprawy. Nie wzbudziły one zastrzeżeń, co do swej mocy dowodowej, pomimo tego, iż zostały złożone w formie kserokopii, ponieważ zarówno powód jak i pozwany nie zaprzeczali ich rzetelności, a Sąd nie znalazł przyczyn, by wątpliwości w zakresie ich treści powziąć z urzędu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. G., B. Z. A. S. (2) oraz B. G., albowiem zeznania te korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu i z tej przyczyny stanowią podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Świadkowie złożyli zeznania na okoliczność zdarzeń, w których bezpośrednio uczestniczyli, nie ukrywając, że z uwagi na znaczny, ponad czteroletni, upływ czasu nie pamiętali wszystkich szczegółów związanych z wykonaniem umowy na rzecz pozwanej spółki. Świadkowie są osobami obcymi dla stron i nie mają interesu w pomawianiu którejkolwiek ze stron i narażaniu się na odpowiedzialność karną w trybie art. 233 § 1 k.k.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka H. K. (2) na okoliczność składania zamówień przez pozwanego, prawidłowej realizacji zamówień przez powoda, odbioru towaru przez pozwanego (wniosek k. 152), albowiem strona powodowa cofnęła wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań wskazanego świadka (protokół rozprawy k. 300, k. 305).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie strony pozwanej reprezentowanej przez prezesa zarządu L. D. (wniosek k. 110, postanowienie k. 301, k. 305), albowiem fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione (art. 299 k.p.c.). Przesłuchanie stron może nastąpić dopiero wówczas gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w razie ich braku fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pozostały niewyjaśnione, przy czym takie fakty powinny być wskazane w tezie dowodowej (wyr. Sądu Najwyższego z 16.10.1972r., I PR 57/72, OSP 1973, Nr 5, poz. 96). Subsydiarny charakter dowodu z przesłuchania stron powoduje, że dowód ten powinien być dopuszczony dopiero po przeprowadzeniu pozostałych dowodów w sprawie i tylko co do faktów, które w ten sposób nie zostały jeszcze wyjaśnione. Jeżeli zatem fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione w toku dotychczasowego

postępowania dowodowego, to brak jest podstaw do przesłuchania stron (wyr. Sądu Najwyższego z 18.8.1982r., I CR 258/82, Legalis). Wobec dostatecznego wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nie było podstaw do przesłuchania strony pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Spór między stronami sprowadza się do ustalenia czy powód uchybił terminowi do dochodzenia roszczeń objętych pozwem oraz czy pozwany skutecznie złożył oświadczenie o uznaniu długu, a także czy strony łączyła umowa, której przedmiotem było m. in. dostarczenie materiałów fotograficznych oraz czy powód wykonał umowę w sposób prawidłowy.

Zasadność roszczenia powoda należy ocenić na gruncie przepisów kodeksu cywilnego regulujących umowę sprzedaży.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że podniesiony w toku procesu zarzut przedawnienia roszczenia nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Roszczenia majątkowe związane z prowadzeniem profesjonalnej działalności gospodarczej, zgodnie z dyspozycją art. 118 k.c., przedawniają się z upływem trzech lat. Wprowadzenie trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń majątkowych związanych z prowadzeniem profesjonalnej działalności gospodarczej przez uprawnione osoby fizyczne i prawne odpowiada potrzebom obrotu gospodarczego. Tego rodzaju roszczenia nie mogą bowiem przedawniać się zbyt szybko, po upływie krótkiego terminu przedawnienia, ani zbyt wolno, dopiero po upływie długiego, dziesięcioletniego terminu przedawnienia, gdyż wiązałoby się z trudnościami dowodowymi w zakresie dokumentacji finansowej przedsiębiorstwa oraz zmianami kadrowymi. Wprowadzając trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, ustawodawca uwzględnił wymagania prawidłowego funkcjonowania gospodarki rynkowej. W stosunkach między profesjonalistami roszczenia powinny być realizowane sprawnie i szybko. Instrumentem skłaniającym do takiego działania jest właśnie krótki, trzyletni termin przedawnienia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06.06.2012 r., III CSK 282/11, Legalis).

Roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży wynikające z pierwszej wystawionej przez powoda faktury VAT nr (...) z dnia 18.08.2009r. stało się wymagalne z dniem 17.10.2009r., wtedy też rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia do dochodzenia roszczenia. Termin do dochodzenia roszczenia o zapłatę ceny za dostarczone przez powoda pozwanemu materiały fotograficzne upłynąłby w dniu 18.10.2012r., a zatem dwa dni przed wniesieniem pozwu w przedmiotowej sprawie, gdyby nie uznanie przez stronę pozwaną długu w dniu 16.03.2011r. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Na podstawie załączonych do pozwu dokumentów w postaci korespondencji e – mail prowadzonej przez strony postępowania oraz na podstawie zeznań świadków A. S. (2) oraz B. G. Sąd ustalił ponad wszelką wątpliwość, że w dniu 16 marca 2011r. doszło do spotkania przedstawicieli powodowej spółki ze stroną pozwaną, w czasie którego umocowana do reprezentowania pozwanej spółki (...) potwierdziła saldo zadłużenia wobec powoda uznając tym samym dług. Następnego dnia – 17.03.2011r. celem potwierdzenia ustaleń poczynionych na spotkaniu z dnia 16.03.2011r. strona pozwana pisemnie potwierdziła wszelkie ustalenia, uznając ponownie dług wobec powodowej spółki. Za chybione należy uznać stanowisko strony pozwanej, iż treść wiadomości e – mail przesłanej do powoda nie ma charakteru uznania długu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury potwierdzenie salda to tzw. uznanie niewłaściwe, rozumiane jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 kwietnia 2004r., III CZP 39/95, OSNC nr 9 z 1995 r., poz. 120, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005r., IV CK 492/05, niepubl. oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 17 lutego 2005r., I ACA 13/05, OSA 2006, z. 9, poz. 31). Potwierdzenie przez pozwanego salda zarówno na spotkaniu w dniu 16.03.2011r. oraz w korespondencji mailowej w dniu 17.03.2011r. spełnia warunki uznania niewłaściwego, gdyż jest ono nie tylko oświadczeniem wiedzy, ale też woli. Stwierdza bowiem w sposób stanowczy istnienie wobec powodowej spółki,

jako wierzyciela, zobowiązania pieniężnego w konkretnej wysokości, według wyliczenia na dzień 17.03.2011r. Każde stwierdzenie istnienia długu, skierowane do wierzyciela, niezależnie od tego, jaki charakter prawny ma nadać: czy uznania właściwego, czy niewłaściwego powoduje przerwę biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Przerwanie biegu przedawnienia w dniu 16.03.2011r. oraz w dniu 17.03.2011r. spowodowało, że trzyletni termin przedawnienia roszczeń zapłatę za materiały dostarczone pozwanej spółce zaczął na nowo biec od dnia 18.03.2011r., zgodnie z art. 124 § 1 k.c.

W toku postępowania pozwany kwestionował fakt związania stron umową oraz prawidłowość jej wykonania przez stronę powodową. Zgodnie z regulacją art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Art. 544 § 1 i § 2 k.c. stanowi, że jeżeli rzecz sprzedana ma być przesłana przez sprzedawcę do miejsca, które nie jest miejscem spełnienia świadczenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że wydanie zostało dokonane z chwilą, gdy w celu dostarczenia rzeczy na miejsce przeznaczenia sprzedawca powierzył ją przewoźnikowi trudniącemu się przewozem rzeczy tego rodzaju; jednakże kupujący obowiązany jest zapłacić cenę dopiero po nadejściu rzeczy na miejsce przeznaczenia i po umożliwieniu mu zbadania rzeczy. Na podstawie załączonych do odpowiedzi na sprzeciw dokumentów w postaci zamówień oraz na podstawie zeznań świadków Sąd ustalił, że strona pozwana zamawiała u powoda towar, który następnie był przewożony do siedziby powoda za pośrednictwem przewoźnika. Składając zamówienie pozwany akceptował również ceny towarów oferowanych przez powoda. Powyższe pozwala stwierdzić, że strony łączyła ustana umowa, na mocy której powód zobowiązał się dostarczyć pozwanemu materiały fotograficzne i przenieść na niego ich własność, a pozwany zobowiązał się do odbioru zamówionego towaru i zapłaty umówionej ceny. Elementy ustnej umowy łączącej strony wskazują, że w rzeczywistości łączyła je umowa sprzedaży materiałów fotograficznych. Zarzut pozwanego o braku należytego wykonania postanowień umowy nie został potwierdzony w toku niniejszego postępowania. Na pozwanej spółce na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał ciężar procesowy wykazania nienależytego wykonania umowy, w tym w szczególności braku dostarczenia zamówionego towaru w zamówionej ilości. Zgodnie z regulacją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Z uwagi na wolę ustawodawcy wyrażoną w art. 232 k.p.c. należy przyjąć, że strona postępowania ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Ciężar ten jest ciężarem procesowym i spoczywa na stronach postępowania. Taka interpretacja art. 232 k.p.c., jest zgodna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. (I CKU 45/96, OSNC 1997/6 – 7/76). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Należy podkreślić, iż art. 232 k.p.c. zdanie drugie stanowi istotny wyjątek od zasady kontrydiktoryjności i wynikającego z niej ciężaru dostarczenia dowodów przez strony, dlatego sąd powinien traktować dopuszczenie dowodu z urzędu jako środek ostateczny, w sytuacji, gdy nie może w inny sposób przeciwstawić się niebezpieczeństwu nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Przeprowadzenie konkretnego dowodu przez sąd z reguły jest korzystne dla jednej ze stron, co może prowadzić do naruszenia zasady równości, a przed wszystkim do podważenia zaufania do sądu. Pozwany nie powołał żadnych środków dowodowych, na podstawie których można by ewentualnie stwierdzić, że powód nie dostarczył zamówionego towaru lub też że towar został dostarczony w ilości mniejszej niż zamówiona. Wbrew twierdzeniu strony pozwanej powód na podstawie załączonych do pozwu listów przewozowych wykazał, że dostarczył pozwanemu zamówiony towar w zamówionej ilości. Pozwany przyjął zakupiony towar, co zostało potwierdzone podpisem uprawnionego pracownika pozwanej spółki oraz pieczęcią na wskazanych dokumentach. W tym miejscu należy wskazać, że charakter umowy sprzedaży przesądza o tym, iż samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488 § 1 k.c. rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały

umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 17 stycznia 1992r., I ACr 3/92, OSA 1992, z. 7, poz. 61).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, że powód wykazał istnienie dochodzonych wierzytelności, tak, co do zasady i wysokości. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności przedłożonych w toku procesu faktur opiewających na łączną kwotę 152.876,31 zł. Niewątpliwym jest, iż pozwany zakupił u powoda materiały fotograficzne. Zgodnie z postanowieniami ustnej umowy sprzedaży łączącej strony powód wystawił faktury wskazując cenę zakupionego towaru. Należy pokreślić, iż w toku niniejszego postępowania strona pozwana nie kwestionowała wysokości należnego powodowi ceny sprzedaży.

Faktura jest dokumentem o charakterze podatkowym, rozliczeniowo księgowym. Jest wystawiana w związku z zawarciem określonej transakcji sprzedaży lub usługi na podstawie tej transakcji. Podstawą wystawienia faktury może być zarówno umowa pisemna jak i ustna. Jeżeli faktura jest wystawiona na podstawie umowy to zapisy w jej treści winne być konsekwencją i odzwierciedleniem postanowień tej umowy, zaś zapisy odbiegające od treści umowy nie mają żadnego wpływu na ocenę rzeczywistej, faktycznej treści umowy stanowiącej podstawę wystawienia faktury. Priorytet ma bowiem zawsze umowa cywilno prawna, na podstawie której faktura jest wystawiona, faktura jest więc jedynie podatkową konsekwencją zawarcia przez strony określonej umowy.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że faktury opiewające na łączną kwotę 152.876,31 zł zostały wystawione przez powodową spółkę po wykonaniu ustnej umowy sprzedaży i odebraniu towaru przez stronę pozwaną, tak więc potwierdzają istnienia wierzytelności w wysokości wynikającej z tych dokumentów. Nadto między stronami nie było sporu, co do wysokości zadłużenia.

W zakresie żądanych odsetek Sąd orzekła na mocy art. 481 § 1 i § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Wysokie wystawione przez powoda faktury miały sześćdziesięciodniowy termin płatności, zaś po jego upływie pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia, co uprawniało powoda do naliczenia odsetek w wysokości ustawowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o regulację art. 98 § 1, § 3 i § 4 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu); do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony; wysokość kosztów sądowych, zasady zwrotu utraconego zarobku lub dochodu oraz kosztów stawiennictwa strony w sądzie, a także wynagrodzenie adwokata, radcy prawnego i rzecznika patentowego regulują odrębne przepisy.

Koszty celowego dochodzenia praw po stronie powodowej obejmowały opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 7.644 zł (dowody wpłaty k. 2, k. 127) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w oparciu o regulację § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490 j.t.), zgodnie z którym stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000 zł do 200.000 zł - 3.600 zł, powiększone o kwotę 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

SSO Agnieszka Baran